

Y Ban

Nhân tình

Nàng chỉ đủ tiền thuê một căn nhà 12 mét vuông trong một khu xóm nghèo. Đến tối là nàng biết ngay mình đã lọt vào sóng giữa ổ các cô gái bán hoa. Như để bù lại cuộc nổi loạn ra đi của nàng, anh đã ở lại với nàng đến 11 giờ đêm. Con bé nàng gửi sang nhà bà ngoại. Nàng cuộn tròn người rúc vào nách anh khóc tím tím.

Anh ôm chặt nàng dịu dàng:

- Khóc đi em. Cứ khóc to lên. Bây giờ anh sẽ luôn ở bên cạnh em.

Sau đó anh hôn nàng. Chính vì những cái hôn này mà nàng nổi loạn.

Nàng cảm thấy thật yên lòng. Thời gian như ngưng đọng trong vòng tay ôm. Nhưng thực ra nó trôi rất nhanh. Anh nói, đã đến lúc anh phải về vì chẳng có cuộc họp nào kéo dài đến 12 giờ đêm. Nàng trở dậy tiễn anh. Quá mệt mỏi nàng ngủ thiếp đi.

Trưa hôm sau anh gọi điện đón nàng đi ăn. Anh bảo về nhà nàng nghỉ một chút. Bây giờ sẵn có nhà nàng, anh và nàng không còn phải đi lang thang nữa. Anh lại ôm nàng vào lòng vỗ về an ủi và hôn nàng.

Nàng yên lòng với cuộc ra đi cùng với một triết lý để trấn an

mình: Cái gì cũng có giá của nó. Tôi không muốn sống trong cuộc sống gia đình tù túng thì tôi sống một mình với con. Nhưng tôi sợ sự cô đơn thì tôi phải có bạn tình. Tôi yêu một người đàn ông đã có vợ. Tôi chấp nhận sự sẻ chia đó.

Quả là cuộc sống mới thật dễ chịu. Bây giờ nàng có thể thoải mái đi sớm về muộn mà không sợ ai cản nhắc. Có hai mẹ con, lúc hứng thì nàng nấu ăn, lúc buồn bực thì ăn cơm bụi, lúc nào buồn nữa thì gửi con về bà ngoại đi lang thang. Nàng với anh đã có một giao ước: Dầu có rất cần nàng cũng không gọi điện thoại về nhà anh. Vả lại, nàng đã có anh từ thứ hai đến thứ sáu, còn hai ngày cuối tuần phải trả lại anh cho gia đình anh chứ. Bây giờ nàng có nhà riêng nên anh thường đến với nàng buổi trưa. Giờ nghỉ trưa từ 12 giờ đến 1 giờ 30 phút chiều. Anh và nàng ăn cấp thêm 30 phút. Thế là từ 11 giờ 30 đến 1 giờ 30, thời gian vừa đủ cho một cuộc âu yếm nhau, không quá khứ, không tương lai, không cả hiện tại.

Thời tiết chuyển mùa, cái nắng gắt gao chuyển sang trong veo. Cái thứ thời tiết gợi nhớ, làm cho lòng người dễ sầu, dễ cảm. Từ chiều thứ sáu nàng gửi con về bà ngoại. Nàng đi chơi lang thang cả tối thứ sáu, ngày thứ bảy nàng điện thoại cho mấy cô bạn gái, đứa nào cũng kêu bận. Nàng xem ti vi chán lại đọc sách. Một ngày sao mà dài thế. Buổi tối nàng phải dùng đến thuốc an thần. Thuốc làm nàng trôi vào giấc ngủ mê mết. Nàng tỉnh giấc trong

sự thổn thức của trái tim. Phải mất một phút nàng mới trấn tĩnh được. Thì ra là tiếng khóc ai oán sâu thẳm từ phía sau nhà vọng lại. Nàng nhìn đồng hồ đã 2 giờ sáng. Phải rồi, giờ này là giờ các cô lục tục trở về nhà. Mọi bận các cô về cũng có ồn ào nhưng không khóc lóc như hôm nay. Chắc có cô ả nào bị đánh hoặc bị cướp mất tiền đây. Nàng nằm im để xem phán đoán của mình có đúng không?

Tiếng một cô hét lên giận dữ: Con Hồng vả vào miệng nó kia. Con Thơm lấy cái giẻ nút miệng nó lại.

Tiếng khóc ai oán nức lên kèm theo những tiếng hò: Thành ơi, em phụ anh rồi. Em đã nói dối anh là ra đây có việc làm tử tế. Ai ngờ em chỉ là một con điểm rẻ tiền. Em chỉ là một con điểm rẻ tiền anh ơi. Bố mẹ ơi tha tội cho con. Ai ngờ con bố mẹ lại thành điểm thế này.

Lại một tiếng thét: Tao đã bảo chúng mày bịt miệng nó lại kia mà. Con Thoa mày vả vào miệng nó.

Ôi thì ra cô nàng say rượu.

Nàng xoay ý nghĩ về anh, nhớ lại những lời nói cử chỉ âu yếm của anh với nàng để ru mình vào giấc ngủ.

Ngày chủ nhật nàng thức giấc từ 7 giờ sáng định bụng sẽ đi đón con bé cho đi chơi công viên nhưng trong lòng không ổn và đầu nhức như búa bổ. Đến trưa thì nàng ốm thật sự. Cặp nhiệt độ thân nhiệt nàng lên đến 39 độ 5. Nàng rất ít ốm nên nàng thực sự

hoảng hốt. Nàng muốn có một người bên cạnh nàng lúc này. Người đầu tiên nàng nghĩ đến là anh. Hiện tại nàng đang rất cần anh nên nàng không còn nhớ đến sự giao ước bất thành văn bản kia.

Nàng nhắc máy bấm số nhà anh. Thật may đầu dây bên kia lại đúng là anh. Nàng nói vắn tắt tình trạng của nàng. Giọng anh lạnh tanh:

- Chuyện công việc thì mai cô gọi đến cơ quan nhé, ta bàn sau. Rồi anh bỏ máy.

Tim nàng như ngừng đập. Chân tay nàng bủn rủn. Nàng nằm vật ra giường thở hổn hển. Nước mắt túa ra chan chứa. Nàng khóc nức lên. Một chập. Cảm thấy đã vui nhẹ nàng mới chột nghĩ ra: Có lẽ, lúc ấy vợ anh đang đứng gần đấy.

Nàng lấy bẫy đứng dậy tìm thuốc hạ sốt.

Trưa thứ hai anh mang đến cho nàng một bó hoa rất đẹp kèm thêm một túi hoa quả khổng lồ. Anh ghì chặt lấy nàng nhắm nháp hết những giọt nước mắt vương trên má nàng. Tiếng anh rót vào tai nàng:

- Đừng khóc em, có anh bên cạnh em đây rồi mà.

Vũ trụ của nàng lại yên ổn trong vòng tay anh. Đúng 1 giờ 30 phút khi thân nhiệt nàng vẫn còn 39 độ C anh cũng rời bỏ nàng để đi làm. Thứ hai quả là nhiều việc.

Ba ngày sau thì nàng khỏi ốm. Cũng vì những ngày ốm đó mà

đêm đêm nàng đã chứng kiến cảnh khóc cười của những cô gái bán hoa. Nàng lại có biệt tài phân biệt rất rõ giọng khóc cười của từng cô, ở đằng sau nhà nàng là nhà trọ của năm cô. Cái cô có giọng giận dữ thét cô Hồng, cô Thoa, cô Thom vả vào miệng cô Xoan khóc hờ anh Thành hôm nào có tên là Lan, có lẽ là đàn chị nhất trong bọn. Một tối cô trở về hét to từ ngõ: Chúng mày có tắt hết đèn đóm đi không. Giọng cô Hồng vọng ra: Sao thế hả chị?

- Tao đang trần như nhộng đây.

Rồi tiếng cô kể lể:

- Tiên sư nó chứ. Nó bảo nó thuê nhà rồi. Nào ngờ nó dẫn mình ra bãi sông. Nó sợ bệnh nó đi những 3 cái o ke. Nó đã chơi quýt nó lại còn vợ hết cả áo quần của mình nữa chứ.

- Chị ơi máu kia.

- Tức chết đi đây, tiếc gì chút máu.

- Chị ơi... Tiếng cô Hồng khóc thút thít.

- Khóc cái gì. Bụng làm thì dạ chịu.

- Chị khóc đi một tí cho nó hả. Khóc đi chị, không thì điên mất đấy.

Giờ thì nàng biết họ khóc, họ cười để cho nó hả.

Nàng có mang, đấy là hệ quả tất yếu của một sự sơ sẩy. Khi nàng báo tin cho anh, mặt anh đầy vẻ đau đớn:

- Khổ thân em tôi.

Nàng tin anh đã rất thành thật.

Cô y tá dìu nàng ra chiếc giường trống: Chị nằm nghỉ một lát cho nó ổn định rồi hãy về. Nàng nằm và nhìn quanh quất. Không có chỗ nào cho nàng nhìn quanh quất cả. Đập vào mắt nàng là những hình ảnh họ chăm sóc nhau. Những đôi trai gái trẻ đã đành, đến những người có tuổi họ cũng chăm sóc nhau thật âu yếm. Phải thôi, đó là cuộc sống bình thường mà.

Ngày còn ở với chồng, nàng cũng từng bị nhỡ nhàng kiểu này. Chồng nàng đã rất lo sợ. Chồng nàng tìm nhờ một người quen một bác sĩ tay nghề cao để nhờ vả. Chồng nàng đưa nàng đi. Khi nàng vào trong phòng thủ thuật nàng còn kịp nhìn thấy đôi mắt thất thần của chồng. Có thể có nhiều thứ nàng vin vào để chê chồng nhưng việc anh chăm sóc nàng lúc ốm, lúc đau, lúc sinh nở, lúc trái gió trở trời, lúc đêm hôm khuya khoắt thì nàng không thể chê chồng.

Cơn buồn ngủ ập đến làm nàng hơi lâng lâng. Nàng suy tính. Có nằm lại 1 giờ, 2 giờ cũng thế. Ấu là đi về nhà ngủ cho yên. Nàng ngồi dậy thay váy rồi rời nhà hộ sinh. Bước xuống cầu thang nàng cảm thấy đầu gối hơi bủn rủn. Nàng nhắc mình phải thật nhẹ nhàng, cẩn thận. Đến bậc cầu thang cuối từ bụng nàng tụt ẫng ra một khối chất lỏng. Nàng sợ hãi khép chặt hai đùi rồi từ từ ngồi xuống bậc cầu thang. Một lúc nàng tự nhủ mình phải đi tiếp. Nàng vịn tay cầu thang đứng lên. Từ chỗ nàng ngồi loang vết máu. Nàng đi ra cổng, mỗi bước chân của nàng đi, từ trong

bụng nàng lại tụt ẫng ra chất lỏng. Nàng tựa lưng vào thành cổng chờ, một chiếc xe ôm đi tới, nàng gọi.

Cuối cùng nàng cũng về được đến nhà, vào toa lét thay chiếc quần ướt sũng máu.

Khi nằm yên vị trên giường nàng mới thấm thía cái sự vội vã của mình. Cũng may nàng có sức khỏe. Sự mệt mỏi nhấn chìm nàng vào giấc ngủ. Tỉnh giấc chiều đã chạng vạng. Không gian vắng lặng như tờ. Nàng quay ý nghĩ về với anh. Nàng thèm muốn có anh bên cạnh nàng lúc này. Nàng sẽ rúc đầu vào ngực anh để khóc rầm rút. Khóc cho vơi đi sự tủi thân. Khóc cho vơi đi sự dỗi hờn. Anh sẽ ôm chặt nàng xoa vào lưng nàng. Hoặc như lúc thanh thoi không âu yếm nhau anh nằm phía sau lưng nàng hít hà cái mùi của nàng.

Sự khao khát làm nàng rơi vào ảo giác. Kìa, anh đang đẩy cửa bước vào. Bóng anh làm ánh sáng chiều chạng vạng tối hẳn. Anh chậm chậm đến bên nàng. Anh ngồi xuống bên nàng, cúi xuống ôm lấy nàng. Nàng giơ tay về phía anh... Tay nàng rơi thõng xuống giường. ảo giác làm vai nàng đau buốt và ngang thắt lưng thì như bị nẹp chặt. Nàng cố trở mình. Xung quanh nàng bóng tối đậm đặc hơn. Không có ai cả, chỉ mình nàng với bóng tối. Nàng cảm thấy đói và khát nhưng nàng cũng cảm thấy sự bất lực của cơ thể. Nàng sợ hãi với công tắc bật đèn lên. Nàng cuống quýt giở sổ điện thoại gọi cho cô bạn thân. Thật rủi cô bạn đi

vắng. Nàng gọi cho cô bạn đồng nghiệp, cô cũng không có nhà. Nàng hơi ngập ngừng một chút trước số của anh. Đến nước này thì phải gọi anh rồi. Nàng cố tạo một giọng khác hẳn để hỏi thăm anh có nhà không. Đầu dây nói bên kia trả lời, anh đưa thẳng cún đi bơi chưa về. Nàng rã rời. Nàng đã nói với anh rằng hôm nay nàng sẽ đến bệnh viện kia mà.

Cái bóng đèn đỏ nhìn chòng chọc vào mắt nàng điều cốt: Khóc đi, cười đi, rồi gào to lên cho sinh lực nó về. Qua ngày chủ nhật, đến thứ hai anh lại đến. Anh sẽ lại âu yếm, yêu thương. Khóc đi, cười đi... Nàng muốn đập tan chiếc bóng đèn nhưng nàng không đủ sức. Nàng chỉ đủ sức với tay tắt nó đi.

Trong bóng tối ý nghĩ của nàng trở nên rõ rệt hơn. Một lần nàng tình cờ gặp một người đàn bà, người ấy nhìn nàng và nói: Trông cô em có vẻ nội tâm nhiều ẩn ức. Chị sẽ bày cho cô em một giải thoát tinh thần rất hữu hiệu. Nếu cô em đang khốn khổ về chuyện chồng con, mỗi buổi sáng ngủ dậy cô em leo lên sân thượng ngửa mặt lên trời hô to 3 lần: tổ sư bố chúng mày, tổ sư bố chúng mày, tổ sư bố chúng mày, thời buổi cơm bình dân, cơm đầu ghế lắm thế để cứt đái nó tràn cả vào nhà tao. Nếu cô em đang khốn khổ vì sếp thì mỗi sáng ra thức dậy cô em cũng leo lên sân thượng hô to tên sếp 3 lần kèm với hai từ nữa là: chết đi, chết đi, chết đi... Như vậy cô em đã giải tỏa được sự uất ức trong lòng. Cái sự uất ức này để lâu trong người sinh bệnh ung thư

đấy.

Thì ra cái sự đêm đêm các cô gái bán hoa khóc cười chính là một sự giải tỏa những nỗi nhục nhã ê chề để hôm sau lại lao thân vào. Vậy còn nàng? Khóc đi, cười đi và hô to lên 3 tiếng: nhân tình, nhân tình, nhân tình để tiếp thêm nghị lực. Đêm nay là đêm thứ bảy, ngày mai là chủ nhật. Đau đớn đi, khao khát đi, cười đi, khóc đi, hô to lên đi, rồi là sẽ đến ngày thứ hai. Anh sẽ đến, sẽ lại âu yếm, xót xa, siết chặt... ngọt ngào đến thế cơ mà.